

Jan 10, 1-10

Pán Ježíš řekl: „ Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn. ....“

Sestry a bratři,

dnešní 3. neděle po Velikonocích nese jméno Jubilate = jásejte, zaplesejte (Kraličtí překládají: Veselte se v Hospodinu). Můžeme se i my nyní v nouzovém stavu veselit, jásat? Ano! A nejen z toho, že se snižují počty nakažených koronavirem a zemřelých, že se postupně uvolňují přísná opatření a my se opět můžeme setkávat se svými blízkými a přáteli. My věřící se smíme veselit z radostné biblické zprávy, že nás Bůh miluje, že mu na nás záleží, že nás posiluje i v těžkých situacích. V této velikonoční době nás má stále naplňovat radost z Kristova vzkříšení a z naděje našeho zmrtvýchvstání.

Pán Ježíš mluvil často v podobenstvích, přirovnáních, a to i sám o sobě; známe jeho výroky: Já jsem dobrý pastýř (Jan 10,11), já jsem světlo světa (Jan 8,12), já jsem chléb života (Jan 6,35), já jsem pravý vinný kmen (Jan 15,1), já jsem ta cesta, pravda i život (Jan 14,6). V našem oddíle z evangelia o dobrém pastýři a ovcích o sobě **Ježíš říká: Já jsem dveře**. Zamysleme se nad tím, co pro nás znamenají **dveře**. Možná je to v současné naší době aktuálnější než kdy jindy... Dveře domova – našeho bytu, domu – **znamenají bezpečí, zázemí, jistotu, přítomnost nám blízkých a drahých lidí**. Dveřmi rádi vcházíme někam, kde je nám dobře, příjemně – domů nebo k někomu, koho máme rádi, kde je pohoda. Dveřmi jsme vcházeli do různých míst, kam jsme se těšili – do divadla, kina, na koncert, výstavu, do kostela, na faru .... A teď jsme zažili tu nepříjemnou skutečnost, když jsou dveře zavřené, zamčené. Mnoho i našich pracovních míst bylo uzavřeno. Byla a ještě trochu je omezena naše svoboda. Ano, **dveře znamenají také svobodu**. Dveřmi vcházíme i vycházíme. Dveře umožňují cestu ven – mohu odejít odněkud, kde se mi nelíbí, kde se necítím dobře, mohu utéci, uniknout nebezpečí. Nedovedeme si představit prostor bez dveří, snad v nějakém hororu. Dveře jsou spojnicí, propojují dva prostory, dvě místnosti, dva světy. Otevřenými dveřmi (a okny) jsme měli v posledních týdnech výhled do světa, kam jsme nesměli – do ulice, parku, zahrady, lesa .... Ano, **dveře znamenají též naději**. Když jsme nemocní, toužebně se díváme na dveře, kdy se otevrou a někdo za námi přijde potěšit nás, povzbudit. Nyní se radujeme, že už

mohou otevřít dveře našich uzavřených domovů naše dospělé děti, vnoučata, přátelé. Tolik si toho teď vážíme!

Bůh v Ježíši Kristu je a chce být pro nás bezpečím, svobodou i nadějí. Pán Ježíš je spojnicí mezi námi a Bohem, je otevřenými dveřmi k Hospodinu, propojuje náš pozemský svět (slabý, zranitelný) s duchovní dimenzí, s Božím neviditelným světem lásky, spravedlnosti a pokoje. Ať je i pro nás Ježíš Kristus těmito dveřmi, kterými - když vejdem – budeme zachráněni! Amen, tak se staň.

/ Jindřiška Buttová, slovo na neděli 3. 5. 2020 /